Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 11 stycznia 2017 r.*

Odwołanie — Dostęp do dokumentów instytucji — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Artykuł 3 — Pojęcie dokumentu — Artykuł 2 ust. 3 — Dokumenty przechowywane przez instytucje — Kwalifikacja informacji z bazy danych — Obowiązek utworzenia nieistniejącego dokumentu — Brak — Istniejące dokumenty, które mogą być pozyskane z bazy danych

W sprawie C-491/15 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 18 września 2015 r.,

Rainer Typke, zamieszkały w Hasbergen (Niemcy), reprezentowany przez C. Cortesego, avvocato,

wnoszący odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska, reprezentowana przez F. Clotuche-Duvieusart oraz B. Eggers, działające w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, J.C. Bonichot (sprawozdawca), A. Arabadjiev, C.G. Fernlund i S. Rodin, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Bobek,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 21 września 2016 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

1 W odwołaniu Rainer Typke żąda uchylenia wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 2 lipca 2015 r., Typke/Komisja (T-214/13, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem", EU:T:2015:448) w zakresie, w jakim Sąd w tym wyroku oddalił jego skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 5 lutego 2013 r. odmawiającej uwzględnienia jego pierwszego wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów dotyczących testów wstępnych w konkursie ogólnym EPSO/AD/230-231/12 (zwanej dalej „sporną decyzją").

Ramy prawne

2 Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 1, t. 3, s. 331) przewiduje w art. 1 lit. a):

„Celem niniejszego rozporządzenia jest:

a) określenie zasad, warunków i ograniczeń na bazie publicznego lub prywatnego interesu rządzącego prawem dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (dalej zwanych »instytucjami«) przewidzianych art. 255 traktatu WE w taki sposób, by zapewnić możliwie najszerszy dostęp do dokumentów".

3 Artykuł 2 tego rozporządzenia, zatytułowany „Beneficjenci i zakres", stanowi, co następuje:

„1. Każdy obywatel Unii, każda osoba fizyczna lub prawna zamieszkała lub mająca siedzibę w państwie członkowskim ma prawo dostępu do dokumentów instytucji, zgodnie z zasadami, warunkami i ograniczeniami wytyczonymi w niniejszym rozporządzeniu.

[…]

3. Niniejsze rozporządzenie odnosi się do wszelkich dokumentów przechowywanych przez instytucje, tj. dokumentów sporządzanych lub otrzymywanych przez nie i pozostających w ich posiadaniu, na wszystkich obszarach działalności Unii Europejskiej.

4. Bez naruszenia art. 4 i 9 dokumenty zostaną udostępnione opinii publicznej po otrzymaniu pisemnego wniosku lub bezpośrednio w formie elektronicznej lub poprzez rejestr. […]

[…]".

4 Artykuł 3 lit. a) tego rozporządzenia ma następujące brzmienie:

„Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

a) »dokument« oznacza wszelkie treści bez względu na nośnik (zapisane na papierze, przechowywane w formie elektronicznej czy jako dźwięk, nagranie wizualne czy audiowizualne) dotyczące kwestii związanych z polityką, działalnością i decyzjami mieszczącymi się w sferze odpowiedzialności tych instytucji".

5 Artykuł 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 stanowi:

„Jeśli wyjątki dotyczą jedynie części tego dokumentu, pozostałe części dokumentu powinny być ujawnione".

6 Artykuł 10 ust. 1 tego rozporządzenia ma następujące brzmienie:

„Wnioskodawca będzie miał dostęp do dokumentów przez zapoznanie się z nimi na miejscu lub przez otrzymanie kopii, w tym, jeśli taka jest dostępna, kopii elektronicznej, zgodnie z preferencjami wnioskodawcy. […]”.

Okoliczności powstania sporu i sporna decyzja

7 R. Typke zwrócił się na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001 do Europejskiego Urzędu Doboru Kadr (zwanego dalej „EPSO”) z wnioskiem o udzielenie dostępu do „tabeli” zawierającej szereg zanonimizowanych danych dotyczących testów wstępnych konkursów ogólnych, w których wziął on udział (postępowanie GESTDEM 2012/3258).

8 „Tabela”, o dostęp do której wnosił, miała jego zdaniem zawierać informacje dotyczące kandydatów w niektórych konkursach EPSO, pytań zadanych kandydatom, wymaganych odpowiedzi, odpowiedzi ostatecznie udzielonych i języków, jakimi się posługiwano. Niektóre informacje, takie jak tożsamość kandydatów, treść pytań i odpowiedzi, należało zastąpić odrębnymi identyfikatorami, pozwalającymi połączyć kandydatów z pytaniami i odpowiedziami bez ujawniania ich konkretnej treści.

9 Decyzją z dnia 9 sierpnia 2012 r. EPSO oddaliło wspomniany pierwszy wniosek w szczególności ze względu na fakt, że „tabela”, do której dostępu domagał się wnoszący odwołanie, nie istniała.

10 W dniu 21 sierpnia 2012 r. skarżący złożył w Komisji ponowny wniosek o udzielenie dostępu na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001. Przy tej okazji uściślił on również, że jego wniosek nie zmierzał do tego, by EPSO utworzyło nowy dokument łączący informacje pochodzące z istniejących dokumentów, lecz do uzyskania dostępu do szeregu dokumentów przechowywanych przez EPSO w formacie elektronicznym, pozbawionych wszelkich informacji objętych zakresem jednego z wyjątków od prawa dostępu przewidzianych w art. 4 tego rozporządzenia.

11 W spornej decyzji Komisja oddaliła ponowny wniosek, uzasadniając w szczególności, że wniosek ten zmierzał w rzeczywistości do uzyskania dostępu to dokumentu nieistniejącego.

12 Ponadto wnoszący odwołanie złożył w EPSO w dniu 28 grudnia 2012 r. drugi wniosek o udzielenie dostępu do dokumentów (postępowanie GESTDEM 2013/0068), a następnie w dniu 30 stycznia 2013 r., ponowny wniosek w tej sprawie. Wobec braku wyraźnej decyzji Komisji przed upływem wyznaczonego terminu wnoszący odwołanie uznał, iż wydano dorozumianą decyzję odmowną.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

13 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 15 kwietnia 2013 r. R. Typke wniósł skargę o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, spornej decyzji wydanej w ramach postępowania GESTDEM 2012/3258, a po drugie, dorozumianej decyzji odmawiającej dostępu do dokumentów, których dotyczył jego drugi wniosek wniesiony w postępowaniu GESTDEM 2013/0068.

14 W zaskarżonym wyroku Sąd stwierdził, że dorozumiana decyzja odmowna została zastąpiona decyzją wyraźną z dnia 27 maja 2013 r. i że z tego względu nie było podstaw do orzekania w przedmiocie skargi w zakresie, w jakim była ona skierowana przeciwko tej dorozumianej decyzji. Ponieważ wniosek R. Typkego zmierzający do rozszerzenia zakresu skargi o wyraźną decyzję z dnia 27 maja 2013 r. został złożony po upływie terminu do wniesienia skargi na tę decyzję, Sąd oddalił ten wniosek jako niedopuszczalny.

15 W odniesieniu do żądań skargi skierowanych przeciwko spornej decyzji Sąd stwierdził, że wniosek o udzielenie dostępu do dokumentów nie dotyczył udzielenia częściowego dostępu do jednego lub wielu dokumentów istniejących, będących w posiadaniu EPSO, ale przeciwnie dotyczył stworzenia przez Komisję nowych dokumentów, które nie mogły zostać po prostu pozyskane z bazy danych za pomocą istniejących narzędzi przeszukiwania. Z tych względów Sąd oddalił skargę.

Żądania stron

16 R. Typke wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd oddalił w nim skargę skierowaną przeciwko spornej decyzji;

— uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim obciąża go kosztami postępowania;

— stwierdzenie nieważności spornej decyzji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez niego w postępowaniach w pierwszej i drugiej instancji.

17 Komisja wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania i obciążenie wnoszącego odwołanie kosztami postępowania.

W przedmiocie wniosku o otwarcie na nowo ustnego etapu postępowania

18 W następstwie ogłoszenia opinii rzecznika generalnego w dniu 21 września 2016 r., pismem złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 7 listopada 2016 r. R. Typke wniósł o otwarcie na nowo ustnego etapu postępowania. W uzasadnieniu wniosku twierdzi on co do zasady, że rzecznik generalny podniósł argument dotyczący wykładni pojęcia istniejącego dokumentu w rozumieniu rozporządzenia nr 1049/2001, który nie był przedmiotem dyskusji przed Trybunałem.

19 Należy zaznaczyć, że Trybunał może w dowolnym momencie, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, postanowić o otwarciu ustnego etapu postępowania na nowo, zgodnie z art. 83 regulaminu postępowania, w szczególności jeśli uzna, że okoliczności zawisłej przed nim sprawy nie są wystarczająco wyjaśnione lub też jeśli sprawa ma zostać rozstrzygnięta na podstawie argumentu, który nie był przedmiotem dyskusji między stronami lub podmiotami określonymi w art. 23 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (wyrok z dnia 28 kwietnia 2016 r., Borealis Polyolefine i in., C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 i od C-391/14 do C-393/14, EU:C:2016:311, pkt 40).

20 W niniejszej sprawie zaś tak nie jest. R. Typke przedstawił bowiem w trakcie pisemnego etapu postępowania swe argumenty dotyczące wykładni rozporządzenia nr 1049/2001 oraz pojęcia istniejącego dokumentu. Trybunał doszedł zatem do wniosku, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, że okoliczności niniejszej sprawy są wystarczająco wyjaśnione i że nie wymaga ona rozstrzygnięcia na podstawie argumentów, które nie były przedmiotem dyskusji.

21 W świetle powyższych rozważań Trybunał uznaje, że nie ma potrzeby zarządzać otwarcia ustnego etapu postępowania na nowo.

W przedmiocie odwołania

W przedmiocie zarzutu pierwszego

– Argumentacja stron

22 W ramach zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, że wielokrotnie naruszył prawo, ponieważ orzekł, że udzielenie dostępu do informacji, o które wnioskował, był równoznaczny ze stworzeniem nowego dokumentu.

23 Po pierwsze, wbrew temu, co wynika z pkt 54 i 58 zaskarżonego wyroku, z pkt 110, 112, 116 i 118 wyroku z dnia 26 października 2011 r., Dufour/EBC (T-436/09, EU:T:2011:634) wynika, że znormalizowana relacyjna baza danych, taka jak baza danych zawierająca informacje, do których dostępu domaga się wnoszący odwołanie, winna być traktowana jako pojedynczy dokument. W konsekwencji Sąd dopuścił się błędu, czyniąc rozróżnienie pomiędzy informacjami zawartymi w bazie danych a dokumentami, które mogą być z niej pozyskane.

24 Z pkt 93, 94, 108 i 109 tego wyroku wynika, że pojęcie dokumentu w rozumieniu rozporządzenia nr 1049/2001 obejmuje swym zakresem również fiszki indywidualne, a także każdą wzmiankę o ich zawartości w bazie danych. W ten sam sposób wszelkie kombinacje danych, będących fragmentami różnych fiszek są dokumentem, skoro w znormalizowanej bazie danych możliwy jest każdy rodzaj wyszukiwania.

25 Po drugie, w pkt 68–70 zaskarżonego wyroku Sąd dokonał błędnej wykładni pojęcia istniejącego dokumentu, w rozumieniu rozporządzenia nr 1049/2001. Z pkt 150 wyroku z dnia 26 października 2011 r., Dufour/EBC (T-436/09, EU:T:2011:634) wynika, że każdy wniosek o udzielenie informacji zawartych w bazie danych dotyczy „istniejącego dokumentu" w rozumieniu art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001, pod warunkiem, że konieczne wyszukiwanie może dokonać się za pomocą „dostępnych narzędzi wyszukiwania" dla tej bazy danych.

26 W przypadku znormalizowanej relacyjnej bazy danych dostępnymi narzędziami wyszukiwania są systemy zarządzania, które odpowiadają na zapytania w strukturalnym języku zapytań (*Structured Query Language*) (zwane dalej „zapytaniami SQL"). Zapytania te są pytaniami wyszukiwania, które użytkownik może dowolnie formułować. Tym samym Sąd błędnie orzekł, że sformułowanie zapytania SQL, które nie było do tej pory wykorzystane dla zarządzania bazą danych, jest równoznaczne z zaprogramowaniem nowego narzędzia wyszukiwania, które nie jest zatem „dostępne" w rozumieniu wyroku z dnia 26 października 2011 r., Dufour/EBC (T-436/09, EU:T:2011:634).

27 Czyniąc tak, Sąd błędnie wywiódł, że wyszukiwania normalne lub rutynowe w rozumieniu pkt 153 tego wyroku to wyszukiwania przeprowadzone za pomocą zaprogramowanych zapytań SQL.

28 Po trzecie i ostatnie, wykładnia nadana przez Sąd pojęciu „istniejącego dokumentu" może pozbawić rozporządzenie nr 1049/2001 skuteczności. W ten sposób dostęp do wszystkich informacji, dla których nie istnieje zaprogramowane zapytanie SQL, byłby wykluczony. Z tego względu instytucje mogłyby skłaniać się ku zatajaniu dokumentów elektronicznych w szczególności poprzez ich podział na części, niemożliwe do odnalezienia przez uprzednio zaprogramowane zapytanie SQL. Poza tym, skoro instytucje nie mogłyby wykorzystywać nowych zapytań SQL, byłoby trudno zataić w zautomatyzowany sposób dane, do których odnosi się jeden lub wiele wyjątków przewidzianych w art. 4 tego rozporządzenia, takie jak dane osobowe.

29 Komisja wnosi o oddalenie zarzutu pierwszego.

– Ocena Trybunału

30 Z pewnością elektroniczna baza danych może umożliwiać pozyskanie informacji, które zawiera. Niemniej jednak możliwość, że w oparciu o tego rodzaju bazę danych zostanie stworzony dokument, nie pozwala wnioskować, że tego rodzaju dokument należy zakwalifikować jako dokument istniejący, w rozumieniu rozporządzenia nr 1049/2001.

31 Zgodnie bowiem z wcześniejszym orzecznictwem Trybunału prawo dostępu do dokumentów instytucji dotyczy wyłącznie dokumentów istniejących i znajdujących się w posiadaniu danej instytucji, ponadto rozporządzenie 1049/2001 nie może być powoływane w celu zobowiązania instytucji do sporządzenia dokumentu, który nie istnieje (zob. podobnie wyrok z dnia 2 października 2014, Strack/Komisja, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, pkt 38, 46). Wynika stąd, jak słusznie orzekł Sąd w pkt 55 zaskarżonego wyroku, że wniosek o udzielenie dostępu, który wymagałby od Komisji utworzenia nowego dokumentu, choćby na podstawie elementów składowych znajdujących się już w istniejących dokumentach, którymi dysponuje Komisja, nie jest objęty zakresem stosowania rozporządzenia nr 1049/2001.

32 Słusznie zatem Sąd zbadał, w szczególności w pkt 56–59 zaskarżonego wyroku, w jakim zakresie pobieranie informacji zawartych w elektronicznej bazie danych umożliwia wygenerowanie istniejącego dokumentu i nie oznacza stworzenia dokumentu nowego.

33 Należy jednak zaznaczyć, że jeśli chodzi o dokumenty o charakterze statystycznym, w szczególności w formie papierowej lub w prostym formacie cyfrowym, wystarczy potwierdzić istnienie nośnika i jego zawartości, by ustalić istnienie dokumentu.

34 Dynamiczny charakter elektronicznych baz danych natomiast nie jest w żaden sposób kompatybilny z takim sposobem postępowania, ponieważ dokument, który może być łatwo wygenerowany na podstawie informacji zawartych w bazie danych, niekoniecznie jest dokumentem istniejącym w ścisłym znaczeniu tego pojęcia, jak wskazał rzecznik generalny w pkt 46 opinii.

35 W konsekwencji w przypadku elektronicznych baz danych rozróżnienie pomiędzy dokumentem istniejącym a dokumentem nowym powinno opierać się na kryterium dostosowanym do specyfiki technicznej baz danych i pozostawać w zgodzie z celem rozporządzenia nr 1049/2001, który, jak wynika z jego motywu 4 i art. 1 lit. a), polega na „zapewnieniu możliwie najszerszego dostępu do dokumentów”.

36 Jest bezsporne, że w zależności od ich struktury i w granicach ich zaprogramowania informacje zawarte w bazach danych mogą zostać pogrupowane, połączone i przedstawione w różny sposób za pomocą języków programowania. Niemniej jednak programowanie i zarządzanie informatyczne takimi bazami danych nie należy do czynności wykonywanych w ramach bieżącego użytkowania przez końcowych użytkowników. Użytkownicy uzyskują bowiem dostęp do informacji zawartych w bazie danych, posługując się zaprogramowanymi narzędziami wyszukiwania. Narzędzia te pozwalają im z łatwością wykonywać standardowe czynności w celu wyświetlenia informacji, których zazwyczaj potrzebują. Z reguły istotny nakład pracy z ich strony nie jest w tym kontekście konieczny.

37 W tych okolicznościach wszelkie informacje, które mogą być pozyskane z elektronicznej bazy danych w ramach jej powszedniego użytkowania za pomocą zaprogramowanych narzędzi wyszukiwania, winny być uznane za dokumenty istniejące, nawet jeśli informacje te nie były dotąd wyświetlane w takiej formie albo nie były wcześniej przedmiotem wyszukiwania przez pracowników instytucji.

38 Wynika stąd, że aby spełnić wymogi rozporządzenia nr 1049/2001, instytucje mogą zostać zmuszone do stworzenia dokumentu na podstawie informacji zawartych w bazie danych za pomocą istniejących narzędzi wyszukiwania.

39 Natomiast, jak wskazał rzecznik generalny w pkt 47 opinii, należy traktować jako nowy dokument a nie jako dokument istniejący, wszelkie informacje, których pozyskanie z bazy danych wymaga istotnego nakładu pracy.

40 Wynika stąd, że wszelkie informacje, których uzyskanie wymaga bądź zmiany organizacji elektronicznej bazy danych, bądź zmiany narzędzi wyszukiwania rzeczywiście dostępnych w celu pozyskiwania informacji, należy uznać za nowy dokument.

41 Taka wykładnia pojęcia istniejącego dokumentu, daleka od pozbawienia rozporządzenia nr 1049/2001 skuteczności, jak twierdzi wnoszący odwołanie, odpowiada celowi tego rozporządzenia polegającemu na zapewnieniu możliwie najszerszego publicznego dostępu do dokumentów instytucji. W istocie wnioskodawcy dostępu do informacji zawartych w bazie danych korzystają co do zasady z takiego samego dostępu do informacji jak ten, z którego korzystają pracownicy instytucji.

42 Wnoszący odwołanie również niesłusznie twierdzi, że taka wykładnia pojęcia istniejącego dokumentu pozbawia instytucje możliwości zatajania za pomocą nowych zapytań SQL danych objętych zakresem jednego lub wielu wyjątków przewidzianych w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 w celu przyznania częściowego dostępu do dokumentu.

43 Wnoszący odwołanie ignoruje w tym kontekście konieczność rozróżnienia po pierwsze, kryteriów pozwalających na ustalenie, czy wniosek o udzielenie dostępu dotyczy dokumentu istniejącego, a po drugie, szczegółowych technicznych sposobów komunikacji takiego dokumentu. W zakresie, w jakim wniosek dotyczy dokumentu istniejącego, instytucje mogą posłużyć się wszelkimi środkami technicznymi, by w razie potrzeby zataić niektóre dane.

44 Poza tym, odnosząc się do twierdzeń wnoszącego odwołanie, jakoby instytucje mogły zatajać dokumenty elektroniczne, należy stwierdzić, że abstrakcyjna możliwość, że dokument został usunięty lub zniszczony, dotyczy w takim samym zakresie dokumentów zapisanych na nośniku materialnym, jak i dokumentów generowanych poprzez pozyskanie ich z bazy danych.

45 Zgodnie z powyższymi rozważaniami należy rozpatrzeć zarzut podniesiony przez wnoszącego odwołanie, zgodnie z którym w pkt 68–70 zaskarżonego wyroku Sąd dopuścił się błędów w kwalifikacji prawnej dokumentu, do którego odnosi się wniosek o udzielenie dostępu w postępowaniu GESTDEM 2012/3258.

46 Z pkt 67 zaskarżonego wyroku wynika, że baza danych, której dotyczy niniejsza sprawa, pozwala na pozyskanie informacji za pomocą zapytań SQL oraz że wnoszący odwołanie nie zakwestionował przed Sądem ustalenia, że kombinacja danych, której dotyczył wniosek, wymagała programowania informatycznego, mianowicie opracowania nowych zapytań SQL.

47 Mając na względzie powyższe rozważania zawarte w pkt 31–40 niniejszego wyroku, Sąd, nie popełniwszy błędu, orzekł w pkt 68 zaskarżonego wyroku, że nie można utożsamiać czynności, które wymagały zaprogramowania nowych zapytań SQL, z normalnym lub rutynowym wyszukiwaniem w bazie danych, której sprawa dotyczy, dokonanym za pomocą narzędzi wyszukiwania dostępnych Komisji dla tej bazy danych oraz że w związku z tym ujawnienie żądanych informacji wymagało stworzenia nowego dokumentu.

48 Z tych samych względów, nie popełniwszy błędu, Sąd orzekł w pkt 69 i 70 zaskarżonego wyroku, że w niniejszej sprawie dostępnymi Komisji narzędziami wyszukiwania dla tej bazy danych są uprzednio zaprogramowane zapytania SQL.

49 W świetle wniosków zawartych w powyższych punktach niniejszego wyroku należy oddalić jako bezskuteczny argument wnoszącego odwołanie, jakoby w pkt 54 i 58 zaskarżonego wyroku Sąd dokonał błędnego rozróżnienia pomiędzy, z jednej strony, informacjami zawartymi w bazie danych a dokumentami, które mogą być z niej pozyskane, z drugiej strony.

50 W świetle powyższych rozważań należy oddalić zarzut pierwszy.

W przedmiocie zarzutu drugiego

– Argumentacja stron

51 W ramach zarzutu drugiego wnoszący odwołanie twierdzi, że wniosek Sądu sformułowany w pkt 80 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym wnoszący odwołanie nie domagał się dostępu do dokumentów istniejących, opiera się na wielu błędnych przesłankach.

52 Po pierwsze, twierdzi on, że w pkt 61, 67 i 73 zaskarżonego wyroku Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne. W opinii wnoszącego odwołanie wniosek, który złożył, dotyczył dokumentów istniejących, ponieważ dotyczył dostępu do ogółu dokumentów w formie elektronicznej, pozwalających mu na odtworzenie tabeli. Nie wnosił natomiast o stworzenie takiej tabeli, w związku z czym jego wniosek nie przewidywał żadnego wyboru danych. Wnoszący odwołanie zaproponował zastosowanie zapytań SQL wyłącznie w celu ułatwienia przetwarzania swego wniosku.

53 W każdym wypadku przekazanie przez EPSO indywidualnych fiszek wyników kandydatom, który wzięli udział w testach, pozwoliło wnoszącemu odwołanie na stworzenie omawianej tabeli.

54 Po drugie, wnoszący odwołanie twierdzi, że w pkt 58, 66 i 68 zaskarżonego wyroku Sąd niesłusznie orzekł, że jego wniosek o udzielenie dostępu dotyczy informacji usystematyzowanych według schematu nieprzewidzianego przez bazę danych, której sprawa dotyczy.

55 W istocie wbrew temu, co orzekł Sąd w pkt 62 i 63 zaskarżonego wyroku, wspomniana baza danych posiadała strukturę 500 znormalizowanych tabeli i umożliwiała wszelkie wyszukiwania, w tym wyszukiwanie, którego domagał się wnoszący odwołanie, nie wymagając przy tym żadnych skomplikowanych czynności. Ponadto każde pole tabeli znormalizowanej bazy danych jest związane z niepowtarzalnym identyfikatorem. W związku z tym wszelkie parametry wniosku wnoszącego odwołanie mogły być reprezentowane takim identyfikatorem bez konieczności ujawniania zawartości danego pola tabeli.

56 Po trzecie i ostatnie, wnoszący odwołanie twierdzi, że w pkt 66 i 67 zaskarżonego wyroku Sąd przeinaczył dowody. Z jednej strony niesłusznie oparł się na domniemaniu zgodności z prawem oświadczenia Komisji, zgodnie z którym wnioskowane dokumenty nie istniały. Wnoszący odwołanie podważył to oświadczenie, któremu zaprzecza sam charakter bazy danych, której dotyczy sprawa. Z drugiej strony, z wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów jasno wynika, że może on zostać załatwiony poprzez udzielenie wnoszącemu odwołanie dostępu do istniejących dokumentów mających znaczenie.

57 Komisja wnosi o oddalenie drugiego zarzutu.

– Ocena Trybunału

58 Z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że dokonana przez Sąd ocena okoliczności faktycznych zawisłej przed nim sprawy nie stanowi zagadnienia prawnego, które podlega kontroli Trybunału, chyba że ustalenia Sądu są obarczone błędem materialnym lub przeinaczeniem, które w oczywisty sposób wynika z akt sprawy.

59 Argumenty wnoszącego odwołanie wskazujące na dokonanie przez Sąd błędnej analizy zakresu wniosku o dostęp do dokumentów, dostępności żądanych informacji, jakości i organizacji dostępnych informacji, możliwości istniejących narzędzi wyszukiwania, które mogłyby spełnić wymogi jego wniosku, a także zakres czynności, które musiała wykonać Komisja w celu udzielenia pozytywnej odpowiedzi na jego wniosek, mają na celu podważenie dokonanej przez Sąd oceny okoliczności faktycznych sprawy, bez wskazania na jakiekolwiek wypaczenie dowodów zgromadzonych w aktach sprawy. Argumenty te są zatem niedopuszczalne.

60 W konsekwencji należy oddalić zarzut pierwszy.

61 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że odwołanie należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

62 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach.

63 Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

64 Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie R. Typkego kosztami postępowania, a R.Typke przegrał sprawę, należy obciążyć go kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Rainer Typke zostaje obciążony kosztami postępowania.

Podpisy